

Kapitola 3. Orientace

Předcházející část: Kapitola 2. Vnitřní cesta

KAPITOLA 3:

Orientace

Úvod

Duchovní evoluce je podporována vzděláním a informacemi až do bodu, kdy intelekt přestává být primárním nástrojem, jakým je v běžném učení. Duchovní „práce“ pak přechází od mentálního intelektuálního lineárního konceptu k nelineární oblasti lidského vědomí, která více souvisí s kontextem než s obsahem a formou nebo daty. Nastává přechod od specifického obsahu k subjektivní kvalitě prožívání sebe. Tento významný posun znamená spoléhání se na odlišné kvality, jako je víra, záměr, oddanost a vůle. Do činnosti jsou povolány charakterové rysy a postoje mají větší praktické využití než konkrétní myšlenky.

Zatímco běžné informace jsou „získány“ úsilím, v duchovním úsilí je důraz kladen na zřeknutí se, pustit se a vzdávání se. Práce znamená identifikaci postojů a poté překonání odolnosti ega a osvobození se od jeho iluzorní kontroly nebo svrchovanosti.

Tak je jádro duchovní práce sladěno s nečinností a vyprázdněním mysli a ne s jejím obohacováním. Chcete-li hledat osvětlení, je to důležité rozhodnutí. Samotné rozhodnutí je tedy podobné postoji „jang“, ale následně je samotný proces více vnitřně podobný postoji „jin“. Zatímco běžné ego je naprogramováno „dostávat“, duchovní intence nyní přechází na „dovolení“, podobně jako nechat se nést vodou a ne v ní kroužit nebo plavat. Skutečný proces je přirozeně jednoduchý, ale je náročný na úspěch kvůli vrozené struktuře ega, které nechce ztratit nadvládu a vymýšlí si řadu argumentů a obrany. Další odpor vzniká tím, že obyčejná mysl nemá ráda přijímání odpovědnosti a to i za velmi triviální záležitosti. (Například: „Kdo zapomněl vypnout obrazovku?“, „Já, ne to musel být pes.“)

Pozice

Duchovní praxe hledání osvětlení prostřednictvím neduality je důsledkem záměru a závazku. Skutečná praxe není ani tak o tom, něco „dělat“, ale způsob, jak „být“, nebo přizpůsobení se subjektivnímu povědomí života. Je to tedy jako postoj těla, jak je znázorněný například klasikou *mudrou* (posvátná pozice ruky). Pozornost je v souladu s polem / kontextem, spíše než se standardním zaměřením na obsah a podrobnosti. Intuice je cenná a investigativní a není odmítnuta jako nelogická. Duchovní práce je spíše všímat si a být si vědom, než něco „dělat“.

Postoje, které se mohou zdát jen „hezké“ pro běžnou mysl, se stávají velmi účinnými nástroji při souladu s duchovním záměrem a odhodláním. Například striktně žít podle výroku „dobrá vůle ke všemu živému“ je transformační, neboť jim dodává

energii duchovní vůle.

Rozhodnutí být laskavý ke všemu živému nebo respektovat posvátnost všeho, co existuje, jsou silné postoje duchovní evoluce, společně s ctnostmi soucitu, ochoty odpustit a snahy pochopit místo soudit. Neustálou odevzdaností se vnímání rozpouští do rozpoznání podstaty.

Žádost a modlitba k Božství jsou usnadněny hlubokým pokorným odevzdáním se. Tato pokora je jen pravdivé uznání skutečnosti, že ego / mysl, na základě své struktury a designu je skutečně neschopné odlišit pravdu od lži (esenci od vzhledu). Emoce nejsou ukazatelem pravdy, jsou podmíněné postoji a okolnostmi.

Je důležité si uvědomit, že úrovně vědomí a karmické sklony jsou důsledky předcházejících činů vůle. Na rozdíl od toho jsou v běžném pozemském životě odměny založené na zisku, úspěchu nebo akvizicích. Oddanost a pokora nejsou totéž co pasivita, protože paradoxně, odevzdanost a pokora jsou pozitivními činy duchovní vůle a jsou tedy v pozitivní shodě s „dovolit“ spíše než s „dostat“.

Ústřední bod

V běžném životě se mysl zaměřuje na lineární obsah, specifické detaily a emocionální vnímání. Ego získává energii následkem projekcí a z přeceňovaných odhadů. Proces energetizace vnímání a tužeb vychází z toho, že ego očekává potěšení a odměny. Naopak duchovní úsilí není zaměřeno na výsledek, ale na soulad s celkovým polem záměru.

Ego je orientováno na specifický a lineární obsah očekávané vidiny. Jeho účinek na samotnou vidinu je výhradní, omezený a zaměřený především na blízké okolí subjektu (aby se usnadnila manipulace). Duch je orientován na kontext a celistvost, a je tedy inkluzivní a zaměřuje se na vzdálenější okolí subjektu. Jeho pole je spíše rozptýlené než lokální.

Pro kontemplativní životní styl, který vede k duchovnímu vývoji, je charakteristické mít vztah spíše k celkovému poli, než zahrnovat detaily specifika. V meditativní praxi tedy existuje posun od zaměření se na specifika na počátku k pozdější progresivní identifikaci s celkovým polem a nakonec se samotným kontextem.

Když je pozornost zaměřena na požadovaný objekt, zaměření je směřováno na blízké okolí objektu. Naopak pohled na to, co je milováno, má za následek inkluzivní posun pozornosti na vzdálenější okolí.

V běžném životě jde ego od „nedokončeného“ k „dokončenému“ a pak od „neúplného“ ke „kompletnímu“. Naopak duchovní cesta je směr a styl, který se pohybuje od úplného k úplnému, což jsou evoluční stavy vzniku. Postoje ega jsou interaktivní a obvykle představují kombinace. Například demontáž hněvu může vyžadovat ochotu odložit pýchu, která je základem tohoto hněvu, a která naopak závisí na vzdání se touhy. To znamená vzdát se strachu, který vyvolal touhu, což opět souvisí s odbouráváním fiktivní ztráty, a tak dále. Motivace jsou tedy propojeny navzájem, jsou interaktivní a jejich odložení vede do dalších úrovní, které se skládají z

duality.

Hlubší vrstvy proto vynášejí na povrch víru člověka o Bohu, naprogramované duchovní očekávání a systémy víry. Duchovní práce je tedy záležitostí průzkumu, který překračuje mentální koncepty, jako je příčina a následek.

Je užitečné pochopit, že konkrétní úroveň vědomí je sladěna s „atraktorovým polem“, které jako magnet přitahuje podobnosti. Přestože si člověk myslí, že myšlenky pocházejí z jeho mysli a jedná se o „jeho myšlenky“, ve skutečnosti to jsou pouze „myšlenky“, které převažují na dané úrovni vědomí. Je to stejné, jako když různé hloubky v moři přitahují různé druhy ryb. Takže pokud je kalibrovaná úroveň vědomí především v oblasti pýchy, pak samotné pole neosobně přitahuje podobné podporující se myšlenky, které se zcela liší od těch, které převažují na úrovních neutrality či přijetí.

Duchovní záměr podepírá, posiluje postoj svědka a zaměřuje se na svědectví a pozorování spíše než na činnost nebo specifikaci. Duchovní proces je jako umístění sebe ve větru nebo ve vodním proudu.

Duchovní motivace, záměr a vyrovnání by mohly být přirovnány ke změně magnetického nebo gravitačního pole, jehož vlivem se kontext posunuje a odhaluje jiné porozumění. Například zdánlivá ztráta se v nových souvislostech ukazuje jako skrytý zisk (větší svoboda, otevření příležitostí a možností, atd.). Pro srovnání, na úrovni pýchy jsou možnosti malé a omezené, ale od ochoty, odevzdanosti, a akceptace jsou možnosti mnohočetné.

Vůle

Duchovní Vůle není to, co ego chápe jako „sílu vůle“, což znamená emoční sílu, zuby zaťaté námahou a zvýšenou emocionalitu.

Ego chce brát energii a namáhá se. Mohlo by se to skutečně chápat jako forma agrese. Naopak vzývání Duchovní Vůle je jako otevřít stavidla a ustoupit. Vůle ega dává události do souvislostí z hlediska příčin a následků, z kterých si osobní já činí nároky nebo obviňuje, protože je považuje za příčinné činitele. Naproti tomu Duchovní Vůle není osobní, ale je kvalitou vědomí, které změní kontext odevzdanosti a pozváním moci Já. Duchovní Vůle kalibruje na úrovni 850 a osobní vůle kalibruje pouze na současné úrovni vědomí dané osoby.

Duchovní Vůle, pozvaná úplnou kapitulací, je schopná provádět zdánlivé „zázraky“, zatímco osobní vůle, paradoxně, často automaticky spouští odpor, jak ví každý, kdo zkusil překonat osobní „vůli“ i menší zvyky.

Odevzdání osobní vůle do Vůle (moudrosti) Boží (nebo Prozřetelnosti, vyšší moci) znamená vzdát se kontroly a ovládnutí. Je možné očekávat, že ego bude odolávat a vymyslí výmluvy, protiargumenty a mnohé obavy, aby si zachovalo iluzorní kontrolu. Postoje ega jsou posíleny pýchou i touhou po konkrétních výsledcích. Ustoupit a pozvat zásah Božství vypadá pro ego jako ztráta, zatímco pro Ducha je to zjevně vítězství.

Další omezení osobní vůle je to, že nemá žádné znalosti o karmických sklonech nebo o přiměřeném načasování, ani nemá moudrost (všemohoucnost) pochopit prospěšnou posloupnost. Já vše organizuje s vnitřní znalostí kapacity. Například pokusit se čelit určitému konfliktu předčasně může být neúspěšné a bylo by to úspěšné až po vyřešení několika dalších vrstev konfliktu.

Sladění povědomí

Duchovní sladění probíhá spíše s kontextem než s obsahem.

Pozorování mysli je zcela odlišné od identifikace s ní. Aby člověk mohl být svědkem a pozorovat, je prospěšné odstranit emoční zapojení a nemít účast na zisku nebo ztrátě ve světě vnímání. Sledovat mysl s odstupem je výchovné, nestresující a může být provedeno s klidem. Zatímco úroveň vědomí svědka / pozorovatele zvyšuje povědomí, ego se snaží s očekáváním něco „dělat“ nebo „dostat“.

Ve stylu nezaujatého pozorování se rozvíjení života odhaluje jako důsledek spontánního vzniku reality jako projevu potenciálu, pokud jsou podmínky příznivé. Při praktikování nepřipoutanosti (ve srovnání s odděleností, odstupem), pohled diváka může být udržován dokonce i během účasti, protože divák se učí o „události“, ale není „z toho“. Nepřipoutanost se stává možná, když se člověk vzdá žádostí pro zisk. S hlubokou oddaností a pokračujícím souladem se identifikace s vědomím nakonec rozplyne spolu se ztrátou identifikace se svědkem / pozorovatelem. Já je vrozeně kompletní a proto nepotřebuje být předmětem postojů subjekt / objekt. Pole je nezávislé na obsahu. Vědomí prostě **je**, bez podílu na rozvíjení Stvoření. Nakonec autonomní spontánnost, při níž se potenciál rozvíjí jako Stvoření, odhaluje, že evoluce a stvoření jsou jedno a to samé.

Otázka: *Duchovní dotazování začíná informacemi získanými ze studia atd. To pak vyústí v překážku mysli že „já vím“. Jak mohou být zadrženy platné informace, aby nebyla vytvořena překážka předpokladu?*

Odpověď: Lidmi hledajícími pravdu vnitřní cestou neduality je veškeré učení považováno za dočasné, dokud se vrozená pravda neodhalí a je potvrzena zkušeností. Tento proces je posílen kontextualizací. Klasicky doporučujeme postoje, kdy jsou informace zadrženy, například pomocí frází jako „tak jsem slyšel, že“, což znamená zadržení přenosu informací do systému víry. Takové informace se staly integrovanou „znalostí“ a ukazují na transformační změnu vnímání v důsledku úplného porozumění. Je to často výsledek reflexe a rozjímání.

Otázka: *Můžete to doplnit příkladem?*

Odpověď: **Buddha** i **Ježíš Kristus** učili, že základní „hřích“ (vada) lidí je nevědomost. **Sokrates** učil, že všichni lidé jsou vlastně nevinní, protože si vždycky vybírají to, o čem se domnívají, že je to dobré, přestože je to chyba.

Kurz zázraků učí, že každý je vnitřně nevinný a pouze je obalamucen egem. Hřích tedy znamená omezení, chybu a chybné vnímání v důsledku zhoršené kapacity. To také představuje omezení vývoje.

Vědecký výzkum naznačuje, že lidské ego / mysl je ze své podstaty neschopné odlišit pravdu od lži na základě své konstrukce. Mysl je jako hardware počítače, který bude přehrávat něco, nač byl naprogramován, ať už jde o propagandu, dezinformace, emoční zkrslení, předsudky, klamavé memy (slogany) atd.

Plně „znát“ realitu znamená tím „být“, což je transformační absorpce a úplná integrace.

Úplné přijetí by tedy vedlo k ukončení odsuzování, hněvu, nelibosti, viny a nenávisti vůči sobě i ostatním. Plné přijetí na druhé straně neznámá stát se apologistou hrubě negativního, destruktivního chování. Býk může chybně vnímat okolní osobu jako potenciálního nepřítele, ale to neznámá, že mu člověk dovolí, aby ho zbytečně nabral na roh.

Duchovnost je často zaměňována s pasivitou. Morální povinnost je respektovat a ctít život včetně vlastního. Pravda je síla jako výraz integrity. Morální postoj není stejný jako fyzické působení, které je samo o sobě neutrální. Úroveň vědomí určitého jednání je určena úmyslem. S progresivním vývojem vědomí vzniká kapacita pro taoistický princip „akce v nečinnosti“, který poukazuje na mistrovství a ukázal se v bojovém umění. Trestuhodnost je v souladu se schopností a skutečnou možností. Je to podobné situační etice, která zahrnuje celkový kontext i obsah.

Otázka: *Mnoho duševních a morálních dilemat nelze vyřešit pouze v omezené úrovni obsahu.*

Odpověď: To je jasný postřeh. Když se přidává historický a kulturní kontext, začnou mnohé jevy vypadat jinak. Rozumět evolučnímu původu samotného ega a jeho souladu s podporou živočišného evolučního života vytváří více komplexní, rozšířené paradigma, z něhož lze vidět lidskou motivaci a chování. Dostupné možnosti jsou omezeny úrovní vědomí a liší se na každé úrovni. To také usnadňuje soucit namísto odsudku. Hodně odsuzování vychází z hypotetických postojů, například, že lidé by měli být jiní, nicméně kdyby mohli, byli by. Hypotetické možnosti se stávají skutečností úmyslem, evoluční úrovní vědomí a za příznivých podmínek. Jedna z nejdůležitějších podmínek, která omezuje možnosti a není k dispozici obyčejnému vnímání, jsou karmické vzorce, včetně sklonů a nevyřešených povinností, a rovněž karmické příležitosti.

Otázka: *Co znamená „karma“? Není to jen systém víry?*

Odpověď: Karma skutečně znamená totalitu vlastního dědictví, která zahrnuje jak známé, tak neznámé, lineární i nelineární faktory. Prostě narodit se jako lidská bytost již představuje vyjádření nespočetných milionů faktorů. Geny nebo chromozómy jsou pouze mechanismy karmického přenosu, který již obsahuje mechaniku fyzičnosti, jejíž vyjádření vyžaduje enormní informační vzory. Každý má již kalibrovatelnou úroveň vědomí v okamžiku narození, které souvisí s fyzickými vlastnostmi.

Západní svět přijímá karmické následky po fyzické smrti jako osud duše. Východní svět přijímá skutečnost karmy jako pokračující evoluci ducha v průběhu velkých časových období. Kalibrace vědomí potvrzuje a značně demonstruje, že každý záměr

nebo jednání, a to i v nejvíce podrobných detailech, je zakomponován a zaznamenán navždy v nekonečné oblasti vědomí. Je také potvrzeno (na úrovni vědomí 1000), že každý, bez výjimky, je odpovědný Vesmíru (tj. Boží Mysli nebo Božské Prozřetelnosti či jakémukoli zvolenému názvu).

Tak vzniká moudrost, že „Boha nelze podvádět“ a že „každý vlas na hlavě je spočítán.“

Otázka: *Ale není mnoho vlastností nebo událostí jen náhodných?*

Odpověď: Nekonečné věčné neprojevené pole se stane zjeveným jako Stvoření na základě Božské Ordonance (jako vyjádření jeho podstaty). Moc pole je absolutní a inkluzivní, je všudypřítomná i mimo čas, a v něm nastává manifestace, když jsou podmínky příznivé. Záměr sám je také přispívajícím faktorem.

Neexistují žádné možnosti mimo nekonečnou říši reality, protože všechny možnosti již byly zahrnuty do samotného stvoření. Termín „náhodný“ je hypotetická absurdita, jako dokazování, že fyzický objekt na planetě Zemi nepodléhá zákonům gravitace. Dokonce i pojem „chaos“ znamená nepředvídatelný z omezeného, □ lineárního Newtonovského nebo matematického úhlu pohledu.

Rozum, logika a předvídatelnost jsou omezené na úroveň vědomí 400+, zatímco Realita nemá žádné takové omezení. Všechno přichází do aktualizace z potenciálu a zákony karmy jsou nejen lineární, ale i kontextualizované přes nelineární systém.

Chaos je mentalizace, která znamená neidentifikovaný a nepředvídatelný, což znamená, že nelze identifikovat nebo předvídat z lineárního, matematického úhlu pohledu, tj. nemá žádný identifikovatelný vzorec. Kontext je lokální a identifikovatelný, stejně jako nelokální a neidentifikovatelný. Znalost je odrazem paradigmatu, které je identifikovatelné kalibrací vědomí samotného kontextuálního pole. Skutečný důvod, proč není k dispozici mnoho informací, je neschopnost klást správnou otázku.

Otázka: *Vyžaduje vnitřní cesta erudici?*

Odpověď: Ne. Jsou vyžadovány pouze jednoduché postoje a nezbytná motivace. Snažit se poznat, že Bůh je nedotčená a konečná aspirace.

Následující část: [Kapitola 4. Duchovní praktiky](#)